

[Gade]

godt have ønsket sig, at det var fru Hanne Se-verinsen, der i dag sad her for Venstre, uden at jeg på nogen måde skal antyde, at der ville have været uoverensstemmelser, men ordvalget og måden, tingene bliver diskuteret på, forekommer ganske forskellig fra den diskussion, vi havde lige før om en Rio-opfølgning.

Jeg vil godt sige til hr. Filt Jensen, som jo bare meddelte, at det ville Venstre ikke være med til, at den betragtning, hr. Filt Jensen havde om Østersølandene, fik mig til at sidde og tænke lidt over, at vores idé om, at vi selv er så gode i Danmark, netop på det punkt i høj grad blev dementeret ved den sidste nordiske sammenligning, men – også bare et tankeeksperiment – hvis f.eks. Polen og de baltiske lande havde et landbrug, der forurenede lige så meget som det danske, og hvis de altså havde lige så stor afstrømning ud i vand, som vi har fra vores landbrug, ville vi jo stå i en voldsomt katastrofal situation, langt, langt værre end den, vi har i dag. Det er ikke for at gøre nogen til syndebukke, men bare for at illustrere, at vi også i Danmark har brug for at styre det her langt bedre, end vi gør, og landbruget falder altså i øjnene, i hvert fald for sådan en som mig, som har stået her, synes jeg, snart i 10 år og kæmpet for at få landbrugets forurening først under kontrol og derefter formindsket. Vi har fået en række instrumenter sat i gang, og vi har støttet mange af dem, men vi er jo ikke nået ret langt, så det er altså nærmest en illustration af, at der er behov for den slags ting.

Det Konservative Folkepartis ordfører sagde også nej, men med en lidt mildere stemmeføring; så får vi under udvalgsarbejdet at se, hvad det betyder. Jeg vil hæfte mig ved de argumenter, som hr. Jens Jørgensen fremførte: Han sagde, at det kunne føre til overadministration, og at han var bange for et system med et styrende miljøministerium, for det var i stedet i fagministerierne, dette skulle foregå.

Lad os nu tage et ad gangen. Der er ikke tale om overadministration, men om, at man laver det planlægningssystem, som vi i dag mangler som supplement til Brundtland-tankegangen. I realiteten går vi her et skridt videre end Brundtland-tankegangen for at være sikker på, at vi styrer den økologiske tænkning, ligesom vi jo alle sammen har gjort os klart, at vi skal styre økonomien. Hvis vi ser lidt på, hvordan det sker, så beslutter vi masser af ting i Folke-

tinget og sætter mange ting i værk, men vi har altid styr på, hvor mange penge det koster, og på, hvordan det passer med de tabeller, vi stiller op over, hvad vi skylder til udlandet, og hvor vi i øvrigt posterer økonomi. Men når det gælder miljøet, har vi ikke styr på, hvad hver enkelt beslutning kommer til at betyde for de miljømål, vi har opsat. Vi har ikke styr på, hvilke konsekvenser en beslutning, vi tager, får for miljøet, men det, der er hele ideen her, er, at vi tager miljøproblemerne – forureningen – lige så alvorligt som den økonomiske styring. Det giver ikke overadministration; det giver præcis styring, og det er ofte i direkte modstrid til overadministration.

Så kommer den anden indvending: at vi skulle lade det foregå i fagministerierne. Det her er ikke en krig om, at fagministerierne skal indarbejde miljöhensyn i alt deres arbejde, for det skal de ifølge Brundtland-tankegangen, som vi går ind for. Vi mangler også stadig handlingsplaner på en lang række områder, som i høj grad skal udarbejdes af fagministerierne – selvfølgelig – men Miljøministeriet har ansvaret for at udstikke målene, for at overvåge, om man når dem, og for i givet fald at justere målsætningerne, hvis det viser sig, at de planer, som er lagt i fagministerier, ikke fører til det resultat, som vi vil have.

Her er det, at den rullende planlægning kommer ind i billedet, og det vil rent faktisk sige, at vi med dette planlægningssystem for første gang kan få en chance for at kunne komme i en situation, hvor forureningen på de områder, hvor vi ønsker at få den nedbragt, med sikkerhed år for år vil blive formindsket ifølge den målsætning, som vi vedtager i åbenhed og i fuld diskussion med befolkningen.

Den tredje indvending var, at befolkningen ikke kunne komme med i det, men sagen er jo, at dette planlægningssystem giver befolkningen chancen for at overskue, hvad der sker, i stedet for det lidt hulter til bulter, vi har i dag. Det kan godt være, vi er meget langt i forhold til andre lande, men skal vi se overordnet på det ud fra den grundtanke, at økologi skal styres ligesom økonomi, mangler vi en hel del.

Dermed har jeg altså afvist De Konservatives indvendinger og vil håbe, at partiet vil tænke sig om en gang til, og jeg vil så vende mig til ordføreren for Kristeligt Folkeparti og takke for tilslutningen. Jeg skal sige, at vi har be-